దొంగలున్నారు, జాగ్రత్త!

[కథానిక]

★

శ్రీ
ఇంద్రకంటి
హనుమచ్ఛాస్త్రి

"హృదయపూర్వకంగా ఒకరినొకరు ప్రేమించుకొని... గువ్వజంటవలె నీలాలనింగిపై తేలిపోవడం కన్న వేరేభాగ్యమేమిటి ?"

౧

అప్పుడే—ఇంటర్మీడియేట్ ఎగ్జామినేషన్‌లో పేపరు రాసివచ్చిన విసుగున—ఒక్కవిసురున కారులోంచి దూకి, ఒక్క అంగలో మేడపైకి వెళ్లి, టెక్స్టునూ, నోట్సునూ 'మీ దిక్కున్నచోట చెప్పుకో'మన్నట్టు టేబిల్‌మీదకు విసరి, ఆత్రంగా కిటికీలన్నీ తెరచి, హఠాత్తుగా గదిలో చొరబడే మలయపర్వత సానువులనుండి దిగుమతియగు కమ్మతెమ్మెరలకు నల్లపట్టు ముంగురులూ, తెల్లనిపైటా తపతప కొట్టుకోగా, గ్రామొఫోన్ టేబిలుకు దగ్గరగావున్న ముఖమల్ సోఫాను ఆప్యాయంగా అనుగ్రహించింది శకుంతలాదేవి.

కమ్మని కళావలయాలుగా, మాధుర్య నిలయాలుగా ... అక్కడి శబ్దగుణక ఆకాశాన్ని ఘూర్ణైనహోయితో, పరిమళపుతేనెల్తో నింపుతూ గిరగిర సైగాల్ మహాశయుడు పాడుకుపోతున్నాడు— "సుఖ్ కే... ...దుఃఖ్ కే...ఏక్ స్వపన్ హై" ఇత్యాది.

ప్లేటు మార్చడానికి రికార్డుబాక్స్‌వైపు చేయి చాచుతూ, చట్టున ఆత్మారాధన జ్ఞప్తివారి, అధోలోకాన్ని ఉద్దేశించి—

"మంగా, కాఫీ... కాలేజీనుంచి రావడం చూడలేదూ ?"

"అమ్మా, ఇదిగో తెస్తున్నా—మరిచిపోలేదు"

శకుంతల కావలసిన రికార్డుకోసం తడవుతూ వుండగా... టేబిల్‌మీద ఒక కవరుత్తరం కంటపడింది.

ఆకస్మికంగా ఆమెముఖంలో ఒక వెయ్యి ప్రశ్నార్థక చిహ్నాలు—ఇదేమిటీ—అపరిచిత అక్షరాలు?

ఆశ్చర్యంబరువున అనుకోని అనిమేషత్వం దఖలుపడ్డ ఆ అచ్చర ఆ ఉత్తరం అందుకుని చించింది.

చిత్తరంజన విలాసం,
4 ఏప్రిల్ 1932

ప్రియమైన శకుంతలకు—

ఈ ఉత్తరం ఎట్లా ప్రారంభించాలో నిజంగా నాకర్థం కాలేదు.

నీవు నన్ను సరిగ్గా అర్థం చేసుకోక...నీ చల్లని నల్లని కళ్లల్లో కెంపులు చెరుగుతూ నావైపు చూస్తే...మరణాన్ని శరణుపొందవలసి వస్తుంది.

నీవు మోహినీదేవతవలె ఒక్క చూపుతో నా హృదయాన్ని—ప్రాణాలను ఆకర్షించావు.

దొంగలున్నారు, జాగ్రత్త!

ప్రేమ సాక్షాత్తూ భగవత్స్వరూపం. దానిశక్తి అనంతం. దానికి ఏవీ అడ్డురాలేవు. పవిత్రమైనప్రేమలో ఎవ్వరూ తప్పులు పట్టలేరు.

హృదయపూర్వకంగా ఒకరి నొకరం ప్రేమించుకుని, రెండు నీలిమబ్బుల్లాగ—సువ్వజంటవలె నీలాల నింగిపై తేలిపోవడం కన్న భాగ్యం ఏమిటి? నీవు మనస్ఫూర్తిగా ఒక్కపరి......

నీ,
రాజారావు.

సగంలోనే చదవడం పూర్తిచేసి...చివాలున సోఫాలోనుంచి లేచి—కవరుతో సహా ... కాదగినంత ఉండచేసి చిత్తుకాగితాల బుట్టవైపుగా విసరి, కిటికీలో నుంచి శూన్యంగా చూస్తూ—

"ఎవ రీ అయాచిత ప్రేమమూర్తి? ఎప్పుడూ క్లాసులో ఇతన్ని నిదానించి చూచినట్లైనా జ్ఞాపకంలేదే?

"మొగవాళ్లు ఎంత బుద్ధిహీనులు! పొరపాటున గోడలవైపు—దూలాలవైపు చూచినట్టు చూసినా ఆ మామూలు చూపులోగూడా 'తివిరి ఇసుమున తైలంబు తీసి'నట్టు ప్రేమనుతీసి ఉత్తరాలు రాస్తారుకాబోలు!

"అప్పటి అమాయిక శకుంతలను దొంగ రాజు ప్రేమను అభినయించి టోపీవేసినట్టు...పిచ్చివాడు... ఈ రాజారా వెవరో 20వ శతాబ్ది శకుంతలమీద ట్రయి చేస్తున్నాడు"

అని విరగబడి నవ్వుతూ సోఫాలో ఒరిగింది.

మంగ ట్రేలో పింగాణీ కాఫీ కెటిలూ, కప్పులూ తెచ్చి ఎదుటపెట్టి, శకుంతలను చూసి తెల్లబోయి నించుంది.

శకుంతల ఆగి గంభీరంగా—

"మంగా, నే వచ్చేసరికి నా టేబిలుమీద ఒక ఉత్తరం ఉంది. ఎట్లావచ్చింది ఇక్కడికి? నిజం చెప్పు—"

పాపం, మంగకు అంతా అయోమయంగా వుంది. నిజం చెప్పివేస్తే ఏంతప్పుగా పరిణమిస్తుందో? అబద్ధంగా నే నేమీ ఎరగనంటే ఇప్పుడే ఇక్కడనుంచి గెంటివేస్తారేమో—?

గొంతులో పది పచ్చి వెలక్కాయలు పిసిగినట్లయింది.

"మాట్లాడవేం? నువ్వు దీనిసంగతి ఎరగవా?"

"అమ్మా, కోపంచెయ్యకండి. ఆ కాగితం మడత కూడని దని తెలిస్తే—తెచ్చి మీ బల్లమీద పెట్టను. ఈవేళ పొద్దున్న ధోరలాంటి ఒకాయన మన 'గేటు గుమ్మం' దగ్గిర నా క్కనిపించి మంచిగా నన్నుపిల్చి 'ఇది మీ అమ్మాయిగారి కిచ్చెయ్యి—చాలా అవసరం' అని ఇచ్చి వెళ్లారు. ఈకాలపు చదువుకునేవారికి ఇల్లాంటి తప్పు లుండవు కాబో లనుకుని మీ బల్లమీద పెట్టానమ్మా ... తెలివితక్కువదాన్ని—" నీళ్లు తిరిగే కళ్లను చాటుచేసుకోబోయింది.

అవమాన క్లిన్నమైన సాటిస్త్రీ హృదయవేదనను గ్రహించి, జాలిగా

"ఛా! నిన్నేమీ అనలేదుగా? ఈపైని ఎవ రిచ్చినా ఇట్లాంటివి పుచ్చుకోకు. ఏకాలపు చదువులైనా చదువుల్లో ఏముంది ... బుద్ధి సూటిగా వుంటే—?"

కాఫీకప్పు అందుకుని రెండుగుక్కలుతాగి మళ్లా ఆలోచనలో పడింది.

మంగ బల్లలమీద వస్తువులను సర్దుతూ తన పనుల్లో నిమగ్నఅయింది.

"ఎవ రీరాజా...రావు? మంగ చెప్పినట్టు సూటుతో వుంటాడా? ఓహో...ఈ వీధి చివ్వరిమేడ ... ప్లీడరు బలరామయ్యగారి మేనల్లుడు — సరే — తరచు ఆడపిల్లలకంటెగూడా శ్రద్ధగా టాయిలెట్ చేసుకుని అందరికళ్లనూ ఆకర్షించాలని చూస్తూవుంటాడు. ఔను, యువతులు తిరిగిచూడదగిన కోమలమూర్తే! కాని—ఇంత దుర్బలహృదయుడా? నిజంగా ప్రేమారాధకుడైతే ఎంత నిదానిస్తాడు? మహాభక్తుడికి తాను భక్తుణ్ణనే తెలియదే...మహాకవికి తాను కవిననే జ్ఞాపకం ఉండదే? తన ఉన్నతిని ఎదుటివారు గ్రహించినప్పుడే దానికి స్థిరత్వం! గొప్పవారు గొప్పసాధన చేస్తారు—సిద్ధిపొందుతారు.

"ఈ కుర్రప్రేమికులు మా సిల్కుచీరలను,రిబ్బనుజడలను చూసి భ్రమసి, ప్రేమలనీ విరహాలనీ—షెల్లీ

లను చూసి, కృష్ణపక్షాల్లో కుంగి ప్రేమలు నేర్చుకుని—కంటిఎదటివారినీ ఇంటిఎదటివారినీ పీడిస్తారు.

"వీళ్లు—ప్రేమకోసం—కొన్నియేళ్లు తపించి ఉండగలరా? అగ్నిపరీక్షలకు ఓర్వగలరా? ఒకప్పుడు... అవసరమైతే—ఎట్టిత్యాగమైనా చెయ్యగలరా? వట్టిది.

"అదృష్టవశాత్తూ ఏ అమాయిక కోమలి ఐనా వలలో పడితే—పీల్చివేసి 'విమ్టో' సీసాలాగ మూలకు విసరి చక్కాపోతారు.

దుష్యంతు డేం చేశాడు ? మధురవనదేవత శకుంతలను చల్లని మాలినీతీరాన — కుసుమితపాటల వృక్షచ్ఛాయల్లో—బెల్లించి, అనుభవించి, ఛీ—

"ఈ పురుషవంచకులకు ఈశకుంతల ఘాటైన పాఠం చెప్పాలంటే ఎట్లా?

"సరే — అట్లాగే చెయ్యాలి. సాహసం? — ఫర్వా లేదు.

ఉత్సాహ బలవన్నిశ్చయంతో లేచి

"మంగా, ఈ వేళ రాత్రి... మన మోచిత్రనాటకం చూడబోతున్నాం. నువ్వుకూడా నాతో వుండాలి. మూడోకంటివాళ్లకు తెలిస్తే—తల ఎగిరిపోతుందిసుమా!"

"మీ మాటకు ఎదురు చెప్పడం... ఎప్పుడేనా వుందా అమ్మా"

"సరే న... వు... వు"

హుషారుగా లేచి శకుంతల మేడకిందికి వెళ్లింది.

2

సేట్ కలర్ పారిస్ సిల్కుచీర కొత్తఫక్కీలో తీర్చి కట్టుకొని, లేత ఊదారంగు బ్లౌజు తొడుక్కుని, నిగనిగలాడే నల్లనిజుట్టును వదలుగా—చెవులు కమ్ముకునేలాగు వాలుజడగా మలచి మెడమీదనుంచి వక్షస్థలం మీదకు విడచి, ఆననశ్రీకి 'హిమానీ' స్పర్శతో లావణ్యదోహదాన్ని పచరించి, రాత్రి పదిగంటలకు తన ప్రసాధనం పూర్తిచేసి శకుంతల... డ్రెస్సింగ్ టేబిల్ వద్ద ఒకసారి తన అందాన్ని కొంటెకళ్లతో పరీక్షించి "బస్—మంగా, రెడీ" అంది.

మంగకు వట్టి గందరగోళంగా వుంది. ఈ మహాప్రస్థానం ఎంతవరకో, ఎందుకో సూచాయగా అడగడానికైనా దమ్ములు లేవు. సినిమాకా? వేళ దాటిపోయింది. ఇందాకా నాటకం అన్నమాట వట్టి తమాషాకు. ఊహుఁ—తెలియదు.

శకుంతల అప్పుడే మేడమెట్లు దిగిపోతోంది. గది తలుపులు దగ్గరగా లాగి మంగ ఆమెను అనుసరించింది.

మేడముందటి మాలతిబవరును దాటి, గేటును వెనక్కి నెట్టి, రోడ్డుమీదుగా చైత్రశుద్ధ చవతిమసక వెన్నెల్లో ఇద్దరూ ముందుకు నడుస్తున్నారు.

3

రెండు మలుపులు తిరిగి తిన్నగా వీధి చివర ప్లీడరు [illegible] గారి ఇంటిముందు హఠాత్తుగా ఆగి వీధిగదిలో వెలిగే దీపపుకాంతిని నిదానించి, మంగను గదికి చేరువగా—ఒక స్తంభంచాటున నుంచునేటట్టు సంజ్ఞచేసి, గంభీరంగా తలుపుదగ్గిరకు వెళ్లి మెల్లగా తలుపుమీద 'టాప్' చేసింది.

కొన్ని నిమిషాల్లో గదితలుపులు 'హల్లో-కమిన్' అంటూ మామూలుస్నేహితులెవరో అనుకుని విడుతూండగా శకుంతల లోపల ప్రవేశించింది.

గళ్లలుంగీ, చేతులులేని తెల్ల బనియనూ, పాంపియాతలనూనెసువాసనతో చిక్కులు చిక్కులుగా వేల్లాడే ఉంగరాలక్రాపూ, ఒకచేతిలో 'సిజరు' ధూమవర్తికసుగంధధూమం, రెండవచేత మర్నాడు పరీక్షకు కసరత్తుచేసే షేక్స్పియరునాటకం—తో కుసుమసుకుమారమూర్తి ... రాజారావు తన బంగారుకలల్లోని ప్రేయసి ఆకస్మికంగా ప్రత్యక్షంకావడం చూసి నిశ్చేష్టితుడై విస్తుపోయి, మంచి మాటలకోసం వెదుక్కుని, ఎట్టకేలకు—

"స్వర్గలోకపుదారి తప్పి... అప్సరస ఇట్లా నడచివచ్చిందా?"

"* * * *"

"ఉత్తరం చూసి...ఏమనుకుంటావో, నా పవిత్రప్రేమను అపార్థంచేసుకుని ఎలా అవమానిస్తావో అని మహా పరితపించాను."

ంగాన్న అర్థంచేసుకుని, ఉత్తమప్రేమకు స్వాగతం ఇచ్చి ఆదరించగలవని నాకు మొదటినుంచీ ధైర్యమే."

" * * * * "

"అదేమిటి—పలుకే బంగారం అయిపోయిందా? ఒక్కసారి ఆ కుర్చీలో కూచుని అనుగ్రహించరాదూ? రేపటి పేపరుకు నీవు ఎంతసేపు చదవాలి—రా! వీణ వాయించినట్టు కాస్సేపు హాయిగా మాటాడు."

ఇంతవరకు శకుంతల పొంగివచ్చే నవ్వును నల్లని కొంటెకళ్ల పుక్కిట బట్టి—

"ఇదేమిటి, రాజా, నన్నింతగా మన్నిస్తున్నావు? అచ్చర తోవతప్పినా నలకూబరుడి చైత్రరథంలోకేగా వచ్చిపడింది?

"ఎన్నాళ్లో నా ప్రియుడికోసం కలలుగన్నాను! ఇంతవరకూ—ఈ పాడులోకంలో నన్నింతగా ప్రేమించినవారే కరవైపోయారు. ప్రేమపరమార్థం నీవంటి బుద్ధిమంతులకు తెలుస్తుందిగాని తదితర క్షుద్రులకు ఎట్లా తెలుస్తుంది?"

" * * * * "

"కొందరు మూర్ఖులు మా మెరుగులువారే యౌవనాన్ని చూసి, మా విలోలనేత్రాలకు తల్లకిందులై మమ్మల్ని తరింపచెయ్యడానికిమల్లె మోహించి అనేక విధాల పీడిస్తారు. నాకు తెలుసు, నువ్వు అట్లాంటివాడవు కాదు."

" * * * * "

"అవును: నీవంటి పక్వహృదయుడు ప్రేమకోసం ఎంతటి త్యాగమైనా చేస్తాడు—కదూ?"

" * * * * "

"నేను గాఢంగా ఆలోచించి — ఒక్కనిమిషం మాఇంట ఇక ఉండలేక ఇక్కడికి వచ్చేశాను. నిరీక్షించగా నిరీక్షించగా శిశిరలతానికుంజానికి వసంతమూర్తిలాగా నువ్వు దొరికావు. ఈవేళ నీఉత్తరం చూసి నా జన్మ ధన్యం అనుకున్నాను.

ఏమీ అక్కర్లేదు. లే—క్షణం ఆలస్యం చెయ్యకు. నాది ఓమర్ ఖయ్యాం మతం, నాకు పాస్టు, ఫ్యూచరు లేదు ఉన్నది ఒక్క ప్రెజెంటెన్సే.

"స్త్రీ హృదయం ఇవ్వడమేగాని తీసుకోడం ఎరగదు. రా—ఈరాత్రే ఏ దూరదేశాలకో వెళ్లిపోయి హాయిగా పావురాదంపతుల్లా విహరిస్తూ ధన్యజీవితలను గడుపుదాం. అడ్డు చెప్పకు—"

తన ప్రేమ ఇట్లా నడికిరేయిలో గొంతు పట్టుకుని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తుందని రాజారావు ఎప్పుడూ అనుకోలేదు, పాపం!

అతనికి శకుంతలధోరణి ఏ ఉల్లోలకల్లోలసముద్రంలోకో తనను విసరివేస్తున్నట్టు అనిపించింది. కళ్లు గిర్రున తిరిగాయి.

అతను ఊహించుకునే భవిష్యత్తంతా వికృత దృశ్యాలతో, తెరలుగా తనఎదుట వేలాడుతోంది— మామయ్య ఇంక తనగుమ్మం ఎక్కితే మాట దక్కదన్నాడు. అతని ఆశ్రయంవల్ల తనకు లాభించే బి. ఎ. డిగ్రీ,ఉద్యోగం— అన్నీ, రైల్లో కూచున్నప్పుడు చెట్లు వెనక్కు పరిగెత్తుకు పోయినట్టు, వెనక్కు పరుగెత్తుకు పోతున్నాయి. దేశాంతరాల్లో — స్వయంపోషక శక్తి లేక—ఈ సుకుమారితో...అన్నానికికూడా బాధపడి తిరుగుతున్నాడు. అంతా ఈసడించి నవ్వుతున్నారు.. ప్రేమ — ఆదర్శాలు కథలపుస్తకాల్లో చదువుకోడానికి బాగుంటాయిగాని ప్రాక్టికల్ లైఫ్‌లో ఫెయిల్యూర్ అనుకున్నాడు. కుదేలయిపోయి—

"శకుంతలా! నిర్మలప్రేమ అంటే నీ కంతగా బోధపడినట్టు లేదు! బుద్ధిమంతురాలవు — ఊహించు. ప్రేమకు ఇంత తొట్రుపాటు పనికిరాదు. బహు నిదానించాలి, ఓపికపట్టాలి; తొందరపడి ఎట్టి నిర్ణయాలకూ రాకూడదు." ఏం తోచక ఖంగారుగా — లాలనగా అన్నాడు రాజా. శకుంతల మరింత బిగిసి —

"నే నిప్పు డేమీ ఆలోచించలేను. నే నింక ఆ నీరసపు టింటికి—శుష్కజీవితానికి వంచేసినా వెళ్లను. నా ప్రేమమూర్తిదగ్గర నే నే నుండిపోతాను"

రాజా...కు కర్తవ్యం తోచలేదు. మామయ్య ఇదేమైనా వింటే కొంప మునిగిపోతుంది.—తా నసలు చాలా తెలివితక్కువపని చేశా నని తాత్కాలికంగా అనుకోక తప్పిందికాదు. తెగించి అన్నాడు—

"శకుంతలా, నిన్ను బతిమాలుకుంటా: ఇప్పటికి వెళ్లిపో—వెళ్లు. దీనితో నా ఘ్యూచరంతా ధ్వంసమైపోతుంది. క్షమించ మనడంకన్నా ఇప్పు డేమీ చెప్పలేను. న న్నింక హింసించకు—"

శకుంతల విజయగర్వంతో చటాలున విజృంభించి—

"రాజారావ్! ఇప్పటికేనా నీ దుర్బల హృదయం నీకు బోధపడిందా? మొగజాతిది ఎంత తేలిక బుద్ధో అర్థ మయిందా? స్త్రీయావనవిలాసాలకు గుండె చెదిరి, ప్రేమ అనుకుని ఆత్మవంచన చేసుకుని ఏ అమాయిక ఐనా దొరికితే ద్రోహంచేసి తమదారిని పోతారా? ఇకమీదనైనా బుద్ధిగా చదువుకుని బాగుపడు. ప్రేమను గూర్చి ఇప్పుడు నువ్వు నాకు చెప్పిన సూత్రాలను నువ్వు బాగా మననంచెయ్యి.

"ఇట్లా మనం తేలికబుద్ధులతో సంచరిస్తున్నాం గనకనే కాలేజీల గౌరవం గంగలో కలిసింది. అజ్ఞానులూ — సుజ్ఞానులూ ఇందుకే కో ఎడ్యుకేషన్ అంటే చులకనగా మాట్లాడుతారు.

"ఇకమీదనైనా నావలె ఎవ్వరి మనశ్శాంతినీ చెడగొట్టకు. ఇట్లా అన్నందుకు మనస్సులో ఏమీ కించపడకు. ఇట్లా జరిగినట్లే జ్ఞాపకం ఉంచుకోకుండా— ఈ పైని ఆప్తస్నేహితులుగా వుందాం. గుడ్ నైట్!"
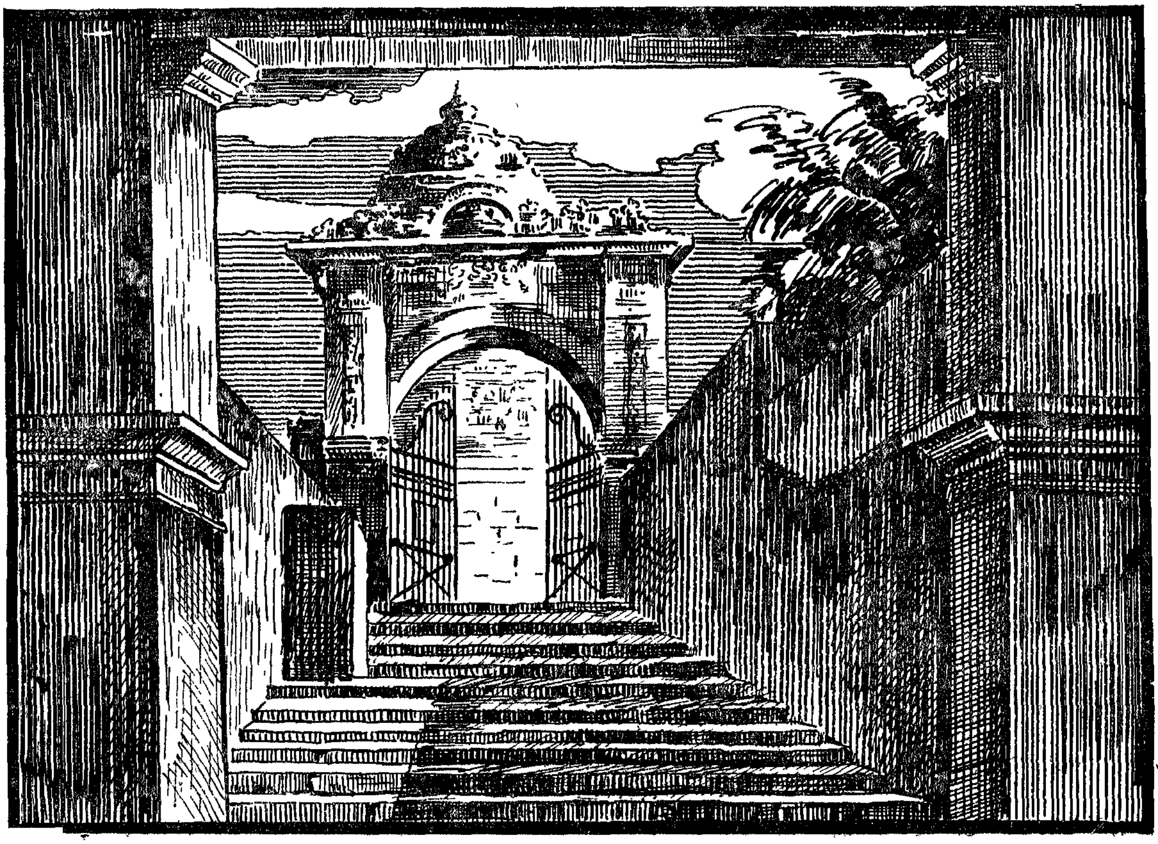
జయప్రదంగా, పాంచజన్యంఊదిన ఉత్సాహంతో, నవ్వుతూ శకుంతల మంగలో ... ... గబగబ ఇంటిమార్గం పట్టింది.